

Povestea unei vieți

Partea X

De **Stefan Kecskemeti**

Malarie și febră tifoidă în valea Crișului

Hepatită și poliomielită

Educația sanitară și succesul manipulării

Epidemii de isterie

Pășanii cu paraziți și vin roșu

Malarie și febră tifoidă în valea Crișului

De cele două Crișuri, Alb și Negru, din regiunea Arad mă leagă cu totul alte amintiri. La vremea respectivă, tâmpenia ideii de autogospodărire, încă în embrion, a început să dea roade. Așa că un geniu a ajuns la ideea că zona se pretează la orezării. Așa a apărut malaria în acest teritoriu. Exista pentru combaterea acestui flagel o stație specială la Pâncota, dar sarcina studiului

revenea Sanepidului. În anul sosirii mele la Arad s-au înregistrat 13.130 de cazuri, când am plecat în 1955 mai erau 113 cazuri noi. Campania anti-malarie era condusă din București de un savant, membru al Academiei Române Profesorul Ciucă, sarcina fiind preluată ulterior de primul rector al Institutului de Medicină din Timișoara, plecat și el în capitală, Profesorul Lupașcu. Familia șefului meu a fost în relații de amiciție cu familia Lupașcu, doamna era o femeie distinsă, cultă, din protipendada vechiului București. Profesorul Lupașcu ne-a pus pe treabă, țara trebuia să cunoască realizările, așa s-a inițiat câte un studiu despre malaria în bazinul Crișurilor. Am fost foarte mândru de sarcina de a culege datele de istorie, geografie, hidrografie pentru lucrările care au și fost publicate.

În decursul anilor am avut și alte satisfacții legate oarecum de profesia de epidemiolog. În acei ani medicina nu decăzuse încă în halul în care se află azi. Nimeni nu se plângea de costuri. Mai important a fost să se utilizeze toate cuceririle

științei, așa că la fiecare caz de febră tifoidă s-a determinat tipul salmonelei tiphi. La cazurile unde filiațiunea a rămas neclară, cu ajutorul tipului s-au putut stabili legături. Într-un caz ciudat, la o domnișoară din Săvărșin, de neconcordanța tipului cu cazurile din Regiunea Arad, a fost vorba de tipul E. Am făcut personal ancheta, am fost în repetate rânduri la spitalul de contagioase, totul în zadar. Pe atunci datele epidemiologice, parcă am mai amintit, erau secrete. A trebuit să solicit de la București lista localităților unde au fost cazuri de acest tip. Am aflat deci că dintre puținele cazuri cu tip „E” unul a fost în Deva. De data asta am mers pe fix. Am început cu întrebarea pe cine cunoaște în Suceava, la răspunsul ei negativ am trecut la atac, cu cine se întâlnea din Deva. Cu lacrimi în ochi mi s-a confesat, are un prieten în Deva, un tânăr inginer pe care părinții ei nu vor în ruptul capului să-l accepte, în consecință s-au întâlnit în mare secret la o prietenă în comun la sfârșituri de săptămână. M-am simțit ca Sherlock Holmes, dar, având 19 ani, am fost suficient de romantic ca să mă bag unde nu mi-a fiert deloc oala. Am profitat de o călătorie pentru o cu totul altă problemă la Săvărșin, unde de altfel trăia cu mama ei o mătușă de gradul trei din partea mamei, și am vizitat din nou familia fetei. Cu mutră gravă le-am explicat că această boală se datorează dragostei (nici măcar nu am mințit), doar se știe câte fete au murit din cauza iubirii neîmpărtășite. Lumea mai știa de la băbuțe din sate că dragostea poate ucide. În realitate, până spre sfârșitul secolului al XIX-lea, în condițiile de igienă incomparabil mai slabe, din cauza anorexiei generate de amoruri neîmplinite, fetele slăbeau mult și tuberculoza galopantă, frecventă mai ales în iernile reci, termina în câteva săptămâni cu ele. Spusele mele și-au făcut efectul, fata înzdrăvenită și ajunsă acasă s-a măritat în curând cu „tipul E din Deva”. În anii următori am fost de câteva ori în vizită la ei.

Nu toate amintirile mele cu febra tifoidă sunt atât de plăcute. Una din aceste povești adevărate se leagă de problemele destinului în care cred. Eram încă doar în stagiul la Arad. După isprava cu statistica bolilor de femei am cerut să fac un scurt stagiul la boli contagioase. Spitalul era într-un fost sanatoriu particular pavilionar din Aradul Nou, un orașel cu centru baroc, frumos, curat încă în acele vremuri, unde se putea ajunge cu tramvaiul. Director era un fost medic militar, celălalt medic era un bătrânel simpatic, mare povestitor, fostul proprietar al sanatoriului. Lupta de clasă la Arad nu era atât de sălbatică ca în Timișoara mea. S-a internat o șvăboaică destul

de în vârstă în ochii mei, poate și pentru că era foarte grasă. A fost un caz mai grav de febră tifoidă. Salonul ei avea fereastra spre stradă. În fiecare dimineață, în fața geamului închis - spitalul nu era accesibil fiind de contagioase - s-au înșirat, după vârstă și mărime, 6 copii, cel mai mic de vreo 6 ani, cel mai mare aproape de vârsta adultă. Tatăl lor, deportat în Uniune. Într-o bună dimineață, la sosirea mea, șirul de copii plângea în fața ferestrei. Femeia murise în acea noapte.

La puțin timp după venirea mea sosește directorul spitalului și scoate din geanta sa de doctor (pe vremea aceia medicii încă mai aveau genți de piele lunguiete în care își purtau instrumentele, cel mai lung dintre ele fiind forcepsul) cinci cutii pe care scria „Cloromicetină”, ultima cucerire a științei. Era la început de martie 1952, dacă medicamentul sosea numai cu 5 zile mai devreme ar fi existat cu șase orfani mai puțin. De atunci tifoida și-a pierdut reputația de ucigaș, putând fi tratată etiologic și nu numai simptomatic, la discreția capriciilor rezistenței individuale sau a virulenței sușei de salmonella typhi. Cea mai mare epidemie anchetată de mine a fost una hidrică la Lovrin, dar capriciile sorții fuseseră învinse datorită acestui cloramfenicol.

Hepatită și poliomelită

Am prins însă și alte două mari epidemii. Prima a fost explozia epidemică a hepatitei virale cunoscute din literatura medicală a patologiei de război sub numele de icter infecțios. La un moment dat, într-o zonă restrânsă a orașului, îmi aduc perfect aminte, în jurul străzii Athanasov, au apărut în decurs de câteva săptămâni peste 600 de cazuri. Epidemia era evident hidrică, dar fiind vorba de virus nu se putea depista în sursele de apă. Apropos, de acest virus se leagă una din cele mai mari gafe ale științei postbelice românești. Un profesor al cărui nume nu-l menționez din pioșenie, la un congres de inframicrobiologie din Canada, prezintă niște poze făcute la microscop electronic cu corpusculi pe care le declară virusul hepatitei. După proiecție se ridică modest un canadian și predă savantului nostru zeci de poze în care corpusculii virali de hepatită sunt componentele detritusului de hemoglobină în diverse preparate cu componentă sanguină. Povestea seamănă cu cea a savantei sovietice Olga Lepeșinskaia care a descoperit apariția celulelor din albușul de ou. Sărmana lucrase în minunat dotatul ei laborator cu un microscop din alamă, adevărat marca Zeiss, dar din ultimele decenii ale secolului al XIX-lea. Cu

asemenea lentile de imersiune puteai descoperi cu oarecare bunăvoință până și microbul prostiei. Păcat că ele au dispărut din laboratoare!

A doua mare epidemie a fost ultima explozie a poliomielitei cu zeci de cazuri în Oradea, dar extinsă ca o pată de ulei pe hartă și la noi în Arad. Se știa că la fiecare caz paralytic declarabil sunt cel puțin 60-70 de cazuri ne-paralytice, semănând cel mult cu o gripă banală. În secția de ftizio-pediatrie, un mic pavilion al spitalului de copii, au apărut două cazuri paralytice la 15 internați, o frecvență cu totul neobișnuită. Încă nici vorbă de cele două vaccinuri. M-am angajat să intru în carantina acestei secții stând acolo până dincolo de maxima perioadei de incubatie. Regretatul profesor Vladimir Bușilă mi-a dat, ca răsplata pentru curajul meu, o lamă cu cornul anterior al măduvei cazului decedat. Ieșit din această carantină m-a așteptat următoarea, în creșa personalului medical din oraș, unde am petrecut alte trei săptămâni în mijlocul unor copii nemaipomenit de drăguți, jucând rolul de tată, dar și alte roluri cu personalul de îngrijire. În orice caz rememorez cu duioșie grija cu care personalul Sanepidului s-a îngrijit de „ludul” lor aflat în acest fel de arest. Niciodată înainte de asta nu am avut lenjeria atât de curată, cămășile atât de scrobite, etc. ca atunci. Să nu mai vorbesc de finețurile alimentare aduse special, cu care ne-a alintat cantina Spitalului de Adulți în apropierea căruia era creșa. Între 30 de bebeluși și copii mici retrăiești multe lucruri din prima copilărie și mă întreb dacă nu acolo a încolțit în mine interesul pentru psihogeneză, deci psihologia devenirii umane.

Educația sanitară și succesul manipulării

Povesteam mai devreme de studiul de parazitologie din localitatea Arăneag, acțiune care a durat peste 2 luni. Era un grup de populație izolată, sfera de interese ajungea maximum până la orașelul Ineu aflat la cca. 20 km. Aici am văzut că meniul unui grup rural poate fi excepțional de sărac. Carnea de pasăre a fost principala sursă de proteine animale, alături de produse lactate. Găina tăiată, curățată, se fierbea și asta era totul. În afară de această „zeamă”, sursă de carne, a mai fost „herincă”, heringul afumat care ajungea la două săptămâni o dată la cooperativă.

Ei, șeful meu a comandat caravana cinematografică, unul din mijloacele de educație sanitară la dispoziție, să prezinte programul obligatoriu, ocazie cu care pe cheltuiala

noastră s-au servit mititei și bere de cum apunea soarele. Într-o seara superbă de început de toamnă, lumea mobilizată de preot s-a adunat la fața locului. Încetul cu încetul au început să se servească cu mici, muștar și bere. A început proiecția, doua-trei filmulețe despre mâinile curate, pregătirea hranei, igienă corporală. Am rămas stupefiat, nimeni nu a aruncat măcar o privire asupra ecranului. După aceste încercări de educație igienică a început rularea unei comedii la modă în 1954, „Magazinul Universal”, de data asta color. Nimic. Lumea discuta în grupulețe. Trei patru bărbați aruncau câte o privire spre ecran, revenind în curând la taclale. Atunci s-a trezit în mine psihologul. Mi-am dat seama că pentru a interesa pe cineva pentru un film, este nevoie de o cultură a vizualului, fără de care cinematograful nu are public. Azi, orice copil abuzează de mediile audio-vizuale, motiv pentru care până și testele ne-verbale trebuiesc reevaluate, deci „ecranul” a devenit parte din realitatea cotidiană, dar pentru populația amintită el reprezenta cel mult o sursă de zgomot. Mi-am amintit de o carte de Osa Osborn, soția unui explorator al Microneziei din anii 20 ai secolului trecut, care descria cum un film turnat cu ocazia studiilor ei etnologice cu un an în urmă, proiectat indigenilor în anul următor a devenit interesant numai în momentul, în care unul dintre subiecții decedați între timp a fost zărit de un participant la proiecție.

La periferia orașelor în anii puterii democrat-populare, în scop propagandistic, în mai toate locuințele erau difuzoare de radioficare. Fiecare „muncitor sanitar” avea obligația să presteze un număr de ore de „educație sanitară”; eu am fost repartizat la studioul de radioficare unde a trebuit să dau citire la diverse broșuri despre igienă, activitate care cerea să mă deplasez într-un cartier mărginaș. Aradul nu avea ca orașul meu natal un glacis, fiindcă cetatea tot în stil Vauban era în volta Mureșului, așa că periferiile erau nedespărțite de aria centrală, dar istoric răspundeau unei oarecari separații etnice. Astfel exista un cartier sârbesc în jurul bisericii ortodoxe sârbe, unul evreiesc în zona în care am amintit focarul de hepatită, românii locuiau în jurul căii Șaguna, romii, din care nu erau puțini, ca în orașele de graniță în general, stăteau în cartierul Gai și Bujac, în Pârneava stăteau micii meseriași, șvabii spre Aradul Nou, populația maghiară era de găsit în centru și în toate celelalte cartiere.

Având o populație mult mai compactă ungurească ca Timișoara în epoca monarhiei dunărene, după constituirea României Mari, deși departe de cea observată de mine la Cluj sau Oradea, au existat în perioada interbelică mai mulți aderenți locali ai mișcării extremiste – Garda de Fier, unele pentru mine ca bănățean greu inteligibile și digerabile animozități cu discrete prelungiri până în acei ani '50. Dar ele erau totuși departe de acel apartheid asumat pe care l-am descoperit ulterior la Cluj.

Am amintit de sejurul meu „parazitologic” de o lună în superbul oraș de pe Someș, plin de vestigii istorice, de clădiri cu aer autentic medieval, cu ziduri încă conservate, cu bastioane, biserici gotice ca cea din centru sau fosta mănăstire a franciscanilor azi reformată, având în față o copie a superbului Sfânt Gheorghe a fraților din Cluj care ornează piațeta din Hradul praghez în coasta catedralei uriașe Sfântul Vit. Fiind de la vârsta de 14 ani fumător înveterat, am intrat în plin centrul orașului Cluj într-o tutungerie, cerând un pachet de Carpați fără filtru. Cu mutră acră, femeia mă întreabă : Mit akar? Bănuiesc că spre nemulțumirea ei, după ce i-am repetat rugămintea într-o maghiară ireproșabilă, m-a servit. Fumam mult, chiar foarte mult, pe atunci deja 2-3 pachete pe zi, dacă nu-mi ajungeau banii pentru Carpați, fumam Mărășești sau chiar Naționale care concureau la rândul lor chiar și vestitele „papirosuri” mahorcă rusești. Învățată lecția de ieri, intru în altă tutungerie pe Moților, cer pe ungurește două pachete de țigări Carpați, (fiind cazat la Institutul de Igienă, dormind pe un birou, pe vremea aceea puteam să dorm oriunde, mâncând la o cantină am economisit bani destui din cei 18 lei, plus 5 de deplasare), un bărbat cu acreala similară femeii din ziua precedentă mă întreabă : Cee doriiti?

Lecție amară despre stupidele deșertăciuni omenești care separă lumea în foarte multe unghere ale pământului, racila naționalismelor, creație a burgheziei în ascensiune oriunde în lume. Aici Karl Marx nu a greșit. Aceeași situație ciudată observ și în Oradea, poate fără ascuțișul emoțional de la Cluj, până în zilele noastre, ecou trist al vicisitudinilor istoriei, disciplină care poate schimba, conform comandamentelor politice ale oricărei epoci, imaginea trecutului. Majoritatea oamenilor crede mai mult în ce i se spune decât în ce vede cu proprii săi ochi, atunci cum să nu creadă în ceea ce i se spune despre ceea ce nu mai poate vedea, trecutul. Așa este posibil să se spună legende despre tiranii de altă dată, să se

creeze mituri falsificând dovezi și evidențe, să se nege Holocaustul sau să se idolatrizeze nostalgic cutare sau cutare sfertodot.

Există amnezii colective cum există hipermnezii și după caz, unele evenimente din trecut pot apărea hipertrofic deformate sau, dimpotrivă, minimalizate ca importanță. Spre deosebire de individul care, la vârsta de 6-7 ani, începe să se descentreze, să coboare din șaua posesorului unic al adevărului, ca cel mai târziu la sfârșitul adolescenței să înțeleagă diversitatea intereselor, percepțiilor despre ceilalți, masele ajung, dacă ajung, rar la acest grad de maturitate și consideră adevărul lor - unicul adevăr. În asta văd azi, la începutul unui nou mileniu, cel mai mare pericol pentru omenire. Azi trăim în lume evident două tendințe contrarii, creatoare de tensiuni, prima în ordinea cronologică a apariției este cea spre atomizare, spre segregare de exemplu etnică sau rasială, poate mai slab percepută în demult frământatul continent Europa, doar centrul lumii s-a deplasat în aria Pacificului, puțin prea departe ca să fie „simțit” de noi și a doua, așa numită globalizare, prin diminuarea distanțelor care au despărțit până nu demult continente, țări și zări.

Ori masele sunt oricând și oriunde mult mai ușor manipulabile decât ne-am închipui. Revin aci la meetingurile miilor de participanți la fascinantele discursuri urlate de Hitler care își sublinia ponderea spuselor otrăvitoare cu gesturi care la orice analiză obiectivă par azi ca ale unui nebun, sau ca trăire personală, discursul lui Ceaușescu din august 1968, la ocuparea Cehoslovaciei de către trupele Pactului de la Varșovia, discurs care m-a impresionat și pe mine până la lacrimi. Câtă autenticitate, cât fals și studiat este în aceste manifestări? Orwell a decedat, cine ne-o mai spune ?

Epidemii de isterie

Dar, apropos de psihologia maselor, fără să o leg de alt autor care m-a modelat în pubertate, Gustav Le Bon, îmi aduc aminte de o „epidemie” rezolvată de mine în absența șefului meu plecat cu treburi la București. Primim într-o bună dimineață un telefon de la simpaticul bătrân doctor Eisele că la Sântana, în școala de tractoriste s-a produs probabil o intoxicație alimentară gravă, câteva eleve fiind în stare de inconștiență. Am plecat în mare goană cu baciul

Pucea, șoferul dubei deja amintite, înarmat cu cutii pentru examen copro-bacteriologic, numite în batjocură tiriplice, sonde Nelaton sterile, cutii Petri cu medii de cultură, seringi pentru recoltat alte probe biologice etc. În curând au sosit și puținele hardughii ale stației de salvare din Arad. La poarta școlii, bătrânul doctor. Un examen sumar al celor 5-6 pacienți „inconștienți” nu a relevat nici modificări pupilare, nici de reflexe, nici de tonus muscular, iar la înțepături fără milă, nicio reacție. Eram bine pregătit din școală atât în neurologie, cât și în psihiatrie, mulțumită profesorului meu Enciu Minciu, ajuns mai târziu conducătorul clinicii din Timișoara. Răspândindu-se știrea sosirii celor din Arad, numărul „îmbolnăvirilor” a crescut brusc, în final, nu se mai prididea cu adunarea victimelor acestei groaznice epidemii. Bietul director al școlii se și vedea deja în pușcărie, împreună cu responsabilii pentru alimentația elevilor. Nu am prea avut timp să văd ce s-a folosit în ultimele două zile la bucătărie, dar din cele relatate, nimic nu pleda pentru posibilitatea unei infestări a alimentelor, în plus, nu exista niciun simptom digestiv în tabloul clinic al bolnavilor. Atunci am recurs la un tertip: cu voce tare am explicat doctorului Eisele și Directorului școlii consecințele grave ale acestei boli și necesitatea unei operații prin deschiderea „burții” bietelor bolnave, spre a extrage cauza îmbolnăvirii. Efectul imediat a fost revenirea primelor bolnave la normal, urmată de o „vindecare” în masă. Cum ancheta reglementară ce a putut urma nu a dus la nici un rezultat cu privire la o infecție, interogând câteva „victime” ale bolii am aflat că iubitul uneia dintre fete, în învoire de la stagiul militar, a intrat noaptea precedentă pe fereastra dormitorului comun, unde, după o atât de lungă abținere, dragostea perechii a învins frânele morale. Restul de fete „frustrate” au căzut victime evenimentului „leșinant”.

Mult mai târziu, după '89, când au început să curgă ajutoarele din străinătate, am mai asistat la o asemenea „epidemie”. În ciuda opoziției mele întemeiate de a da țigăncilor, evident sărace, haine din donații, nu am fost ascultat. La un moment dat, un coleg de la Săcueni mă cheamă la telefon, spunând că are două pacienți cu simptome absolut necunoscute de el. Anume: fetele „vibrează” din picioare într-un ritm aproape inimaginabil. Am spus să le trimită să vedem despre ce este vorba. Au sosit și, fără niciun semn obiectiv de boală, săltau într-un ritm îndrăcit de pe sol. Colegul ambițios ne-a trimis în următoarele 2 ore vreo 15-18 asemenea cazuri.

După ce s-au convins că nu vor fi răsplătite în niciun fel prin pachete din ajutoare, pacientele, înșelate în așteptări, au plecat triste acasă. Morbul vibrator a dispărut fără urme.

Pățanii cu paraziți și vin roșu

Dacă nu ar fi fost complexul de inferioritate care mă cuprindea de fiecare dată când mă întâlneam cu foștii colegi de școală, azi, majoritatea cu strălucită carieră didactică pe la diverse facultăți, seninătatea existenței mele în acei ani ar fi fost absolut netulburată. Nici lungile, nesfârșit de lungi ședințe de sindicat, în care se dezlănțuiau rivalități, animozități, ambiții personale în rest bine ascunse nu m-au putut deranja. Eram neutru, neangajat, dar necondiționat întotdeauna alături de șeful meu. Cu timpul, mama mea cu soțul ei s-au apropiat de familia acestui șef, liantul fiind fetița lor minunată, așa că se făceau vizite reciproce, iar eu am început să mă percep aproape membru de familie la ei.

Făceam câteodată și lucruri scârboase la inițiativa lui. Apăruse un nou raticid, ANTU pe nume, cu care s-a făcut deratizarea fabricii de mezeluri din oraș. S-au adunat sute de cadavre de șobolani, șeful meu a vrut să afle gradul de infestare parazitară a acestei populații de rozătoare. Mi-am încropit în Laboratorul de Igienă al Sanepidului o încăpere în care, zilnic, până târziu noaptea, am autopsiat zeci de cadavre de șobolani, făcând inventarul paraziților lor recoltați din intestine. Singurele mijloace de protecție au fost niște mănuși de cauciuc și o mască ca de operație pe față. Laboratorul de Igienă a fost și el o zonă plină de interes pentru mine. Șeful acestei instituții, Dr. Luștea era un om inimos, bine pregătit și plin de inițiativă. La curent cu toate noutățile în sfera lui de preocupări, nu se lăsa până nu rezolva dificile probleme de diagnostic. Îmi aduc aminte de introducerea probelor de Vidal Vi, pentru diagnosticarea purtătorilor sănătoși de febră tifoidă, de mare ajutor pentru mine care aveam în evidență 124 de asemenea persoane.

De acești purtători sănătoși de salmonella mă leagă o amintire neplăcută. După două cazuri de tifoidă la Păuliș, în zona vestitelor podgorii ale Aradului, localitatea vecină cu Minișul al cărui cadarcă și vin roșu, tip puterea ursului, sunt cunoscute peste hotare, a trebuit să petrec câteva zile în localitate. Șeful dispensarului, aflat la Ghioroc, a aranjat să fiu cazat la o familie de foști proprietari de vie, niște domni

desăvârșiți. Cum erau în vârstă, nu puteau să-mi asigure și masa, deci, s-a apelat la o tânără văduvă care a avut grijă de mine. În sat s-a răspândit zvonul ca sunt trimis să recoltez sânge pentru Rusia, evident dușmană prin starea de ocupație a țării, și aflasem de la vădană că vor să mă bată și să mă gonească din localitate. Am apelat la vechile mele cunoștințe de chimie, mi-am cumpărat cele necesare din farmacie, am primit și niște sulfat de cupru cu care în mod obișnuit se stropesc viile - atunci am aflat că soluția de piatră vântă se cheamă bordelez de la Bordeaux - și mi-am preparat o rezervă de gaz lacrimogen, adică bromacetonă. Fiind astfel înarmat, nu am mai pățit nimic, în afara de faptul că văduva, după nu știu ce rețete populare, mi-a făcut niște supe cu extraordinar de mult pătrunjel. Habar n-aveam de motivație, băiat crescut în oraș nu știam de efectele miraculoase asupra bărbaților a leacurilor băbești, nici de intențiile bucătăresei mele temporare. Pe deasupra, în zona de febră tifoidă nu am îndrăznit să beau apă, necesarul hidric mi l-am asigurat cu vinurile aflate din belșug. Rezultatul a fost o jenă cumplită la rărunchi, cum se zice în popor, fapt ce m-a făcut să iau trenul electric și să mă duc acasă. A urmat o noapte de coșmar, niște dureri infernale, identificate de mine ca o criză renală, urmată de o hematurie masivă. A durat vreo oră până ce mi-am putut administra o injecție cu papaverină. Aveam o mică farmacie de casă cu seringi și ace ținute în containere speciale cu capac înșurubabil, sterilizate și păstrate în spirt sanitar. A doua zi m-am dus la policlinică la urologie, unde simpaticul doctor care mă cunoștea (cred ca pe atunci am cunoscut tot Aradul) mi-a pus un diagnostic aiurea, de boală lumească, fapt nu numai contestat de mine, ci și complet ireal. Având încărcare ereditară cu litiază renală, atât tata cât și mama fiind cu pietre la rinichi, am plecat la Timișoara la Dom-prim, Profesorul Bulbucă, care mi-a pus diagnosticul de nisip urinar și cunoscându-mi ambii părinți, m-a sfătuit să beau zilnic cel puțin trei litri de lichide. În fiecare oraș în acei ani, exista cel puțin un magazin, unde puteai să cumperi orice fel de apă minerală de pe tot cuprinsul țării. Mie mi s-a recomandat apă de Călimănești-Căciulata. Avea un miros infernal de ouă clocite. Zis și făcut, de atunci beau la lichide și nu am mai avut probleme cu rinichii.

Povestea unei vieți, de Stefan Kecskemeti

Partea I

Pe urmele copilăriei și strămoșilor în Timișoara de altădată

http://www.bjt2006.org/SK_Pe_urmele_copilariei_0316.pdf

Partea II

Educație la mijloc de veac

Cămăși verzi – cămăși maro

http://www.bjt2006.org/SK_Educatie_la_mijloc_de_veac_0816.pdf

Partea III

Conacul bunicii – raiul pe pământ

Messerschmidt, Titobus și pom de Crăciun în văzduhul timișorean

http://www.bjt2006.org/SK_Conacul_bunicii_1016.pdf

Partea IV

23 August 1944 – Speranțe de pace și dicționare ruso-române

Între soldați și refugiați, între bombe, cămile și un pui de leu

http://www.bjt2006.org/SK_23august_1316.pdf

Partea V

Tâlhării și bombe atomice. Petru Groza și Poporul

La Liceul Piarist: "Ești un cretin! Ieși afară!"

Explozii și bătaie cruntă, zeamă de varză, șerpi și altele

http://www.bjt2006.org/SK_Talharii_si_bombe_1616.pdf

Partea VI

Pățanii cu aligatorul Ali, cu pistoale rătăcite, cu un radio ilegal...

Despre cărți, cinema, muzică și... dragoste

1948 – anul în care au început calamitățile

Primii pași în domeniul medical

http://www.bjt2006.org/SK_Patanii_cu%20aligatorul_Ali_2516.pdf

Partea VII

Vânătoare de flebotomii în preajma lui Tito

Romul și biscuiții fac minuni

Din floare în floare

http://www.bjt2006.org/SK_Vanatoare_de_flebotomii_3516.pdf

Partea VIII

Picaje cu Aviasan

"Umbre" și "dușmanii poporului"

http://www.bjt2006.org/SK_Picaje_Aviasan_3916.pdf

Partea IX

La stână și la târguri de fete

Procese și evacuări

1953 – Festivalul Internațional al Tineretului

Aradul intelectual

http://www.bjt2006.org/SK_Targul_de_fete_4416.pdf